

for tydeligt at fremhæve, at Ansvarsbetingelserne ere andre end i §§ 16 og 19.

Til § 18.

Denne Paragraf har et væsentlig videre Omraade end den nærmest tilsvarende Bestemmelse i Lov 1857 § 21, hvilket er en nødvendig Konsekvens af Lovens ved §§ 1 og 2 angivne videre Ramme. Reglen om Erstatningens Beregning er affattet noget mere præcist, og det er herved søgt at bringe den saa vidt muligt i Harmoni med Grundførelsen i § 17.

Til § 19.

Medens Tilregneligheden bør være Betingelse for egentligt Erstatningsansvar saa vel som for Strafansvaret, synes der ikke at være Grund til at lade den, der utilregneligt krænter andres Forfatterret, luftrere herved. Den indvundne Nettofortjeneste bør han udlevere. Af Hensyn til de Misligheder, der skæbe ved Anvendelsen af Berigelsesmaalestokken i egentlig teknisk Forstand, er det foreslaaet kun at tage Hensyn til, hvad der er indvundet ved den uretmæssige Benyttelse, uden at der tages Hensyn til, om den paagældende i Ansvarets Djeblit kan siges endnu at være beriget. Herved adskiller Forslaget sig fra de i øvrigt tilsvarende Bestemmelser i den tyfste Lovs §§ 18 og 55.

Til § 20.

Da det vilde være for strengt at paalægge den, der har forsvømt Angivelse afilden eller af Forfatterens Navn, naar Benyttelsen ellers er lovlig, det almindelige Ansvar efter § 17, hvilket i Mangel af særlig Regel maatte antages, og da hint Paabud i § 15 paa den anden Side bør kunne haandhæves, er det fundet rigtigt at give en særlig mildere Straffebestemmelse for dette Tilfælde. En tilsvarende Regel findes i norsk Lov (1876) § 27, svensk Lov § 17, finsk Lov § 23, tyf Lov § 24 og ungarisk Lov § 24.

Kapitel IV.

Fristen for Forfatterrettens Varighed er, affet fra det særlige Forhold, der omhandles i § 24, gennemgaaende sat til 50 Aar fra Udløbet af Forfatterens Dødsaar eller — ved anonyme og pseudonyme Værker — fra den første Udgivelse. Om det er rigtigt at sætte denne eller overhovedet nogen Grænse for Forfatterretten, er ganske vist

meget tvivlsomt, men det tør vistnok antages, at den almindelige Opinion endnu ikke er naaet til at gøre sig fottrolig med den Tanke, at Forfatterretten bør være af ubegrænset Varighed. Derfor er det ikke fundet tilraadeligt principielt at forlade den gældende Rets Standpunkt. Den her fastsatte Frist stemmer ogsaa med de fleste fremmede Loves¹⁾, kun ganske enkelte sætte en længere Frist²⁾, mange en kortere³⁾. I øvrigt bemærkes:

Til §§ 21, 22 og 23.

Bed Affattelsen af disse Bestemmelser er det tilstræbt at affkøre den Tvivl, som de gældende, noget indviklede Regler i Lov 1857 §§ 2, 3, 6, 7, 8, 19, jfr. Lov 23de Februar 1866 § 4, Lov 21de Februar 1868 §§ 1 og 3, og Lov 12te April 1889 § 1, i forskellige Retninger efterlade, samt overhovedet at give Reglerne en saa vidt muligt udtømmende og nøjsagtig Affattelse.

En særlig Regel om posthume Værker er det ikke fundet nødvendigt at give. Ligesom Hensynet til Forfatteren ikke kan begrunde en særlig videregaaende Beskyttelse ved disse Værker, synes Hensynet til Offentligheden at gøre det betænkeligt at udstrække Beskyttelsen for saadanne Værker ud over den ved § 21 hjemlede.

Derimod er det i Overensstemmelse med det norske Forslag fundet rigtigst i § 22 udtrykkeligt at fastslaa, at Paragraffens Regel er anvendelig paa Værker, hvortil videnskabelige Institutioner eller Selskaber i Genhold til § 3 erhverve Forfatterretten. Som Følge heraf bliver det nødvendigt i Paragraffens andet Stykke at bibeholde Ordene: „for anonyme og pseudonyme Værker“.

De i § 23 i det oprindelige Forslag gjorte Ændringer ere blot redaktionelle. Udeldelsen af Ordene „nogen af de“ tilføjer at imødeloume det ved Folketingsudvalgets Ændringsforslag (1892) antydede Ønske om større Tydelighed.

Til § 24.

Bed den foreslaaede Affattelse er det tilføgtet, ligesom ved de tilsvarende Ændringer i § 1, andet Stykke, og ved § 2, Lit. b., skarperet at udtrykke Meningen.

¹⁾ Norsk Lov (1876) §§ 7—10, jfr. § 24, svensk Lov (1877) § 7, jfr. dog § 14; finsk Lov § 3; fransk Lov af 14. Juli 1866 Art. 1; belgisk Lov Art. 2 og 5; ungarisk Lov §§ 11—14, jfr. dog § 15.

²⁾ Spansk Lov Art. 6.

³⁾ Tyf Lov §§ 8, 9, 11; sveitsisk Lov Art. 2; ungarisk Lov af 1ste Juli 1842 § 3 (5 og 6 Vict. C. 45).